

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. září 2014*

„Kasační opravný prostředek — Fond soudržnosti — Snížení finanční pomoci — Přijetí rozhodnutí
Evropskou komisí — Existence lhůty — Nedodržení stanovené lhůty — Důsledky“

Ve věci C-192/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora
Evropské unie, podaný dne 15. dubna 2013,

Španělské království, zastoupené A. Rubio Gonzálezem, jako zmocněncem,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

příčemž další účastníci řízení je:

Evropská komise, zastoupená S. Pardo Quintillán a D. Recchia, jako zmocněnkyněmi, s adresou pro
účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, A. Borg Barthet, E. Levits, S. Rodin a F. Biltgen (zpravodaj),
soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. března 2014,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez
stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Španělské království se svým kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Tribunálu
Evropské unie, Španělsko v. Komise (T-235/11, EU:T:2013:49, dále jen „napadený rozsudek“), kterým
Tribunál zamítl jeho žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2011) 1023 final ze dne 18. února

* Jednací jazyk: španělština.

2011, kterým se snižuje podpora z Fondu soudržnosti na fázi projektu nazvané „Dodávka a montáž drážního tělesa na vysokorychlostní trati Madrid – Zaragoza – Barcelona – francouzská hranice. Úsek Madrid – Lérída“ (CCI 1999.ES.16.CPT.001), „Vysokorychlostní železniční trať Madrid – Barcelona. Úsek Lérída – Martorell (násep, 1. fáze)“ (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), „Vysokorychlostní trať Madrid – Zaragoza – Barcelona – francouzská hranice. Železniční připojení nového nádraží v Zaragoze“ (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), „Vysokorychlostní trať Madrid – Barcelona – francouzská hranice. Úsek Lérída – Martorell. Podúsek X-A (Olérdola – Avinyonet del Penedés)“ (CCI 2001.ES.16.C.PT.007) a „Nové připojení oblasti Levante prostřednictvím vysokorychlostní železnice. Podúsek La Gineta – Albacete (násep)“ (CCI 2004.ES.16.C.PT.014) (dále jen „sporné rozhodnutí“), a podpůrně návrh na zrušení téhož rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká oprav, které provedla Evropská komise.

Právní rámec

- 2 Tribunál v napadeném rozsudku popsal právní rámec následovně.
- 3 Článek 2 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1164/94 ze dne 16. května 1994 o zřízení Fondu soudržnosti (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 9), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1264/1999 ze dne 21. června 1999 (Úř. věst. L 161, s. 57; Zvl. vyd. 14/01, s. 73) a nařízení Rady (ES) č. 1265/1999 ze dne 21. června 1999 (Úř. věst. L 161, s. 62; Zvl. vyd. 14/01, s. 78) (dále jen „pozměněné nařízení č. 1164/94“) stanoví:

„Fond poskytuje finanční příspěvky na projekty, které přispívají k dosahování cílů stanovených ve Smlouvě o Evropské unii pro oblast životního prostředí a transevropských dopravních infrastrukturálních sítí v členských státech s hrubým národním produktem (HNP) na obyvatele, měřeným paritou kupní síly, nižším než 90 % průměru Společenství, které uskutečňují program pro splnění podmínek hospodářské konvergence stanovených v článku [126 SFEU].“

- 4 Článek 8 odst. 1 pozměněného nařízení č. 1164/94 stanoví:

„Projekty financované z fondu musí být v souladu s ustanoveními Smluv, s právními akty přijatými na jejich základě a s politikami Společenství, včetně politik týkajících se ochrany životního prostředí, dopravy, transevropských sítí, hospodářské soutěže a zadávání veřejných zakázek.“

- 5 Příloha II pozměněného nařízení č. 1164/94 upravující „Prováděcí ustanovení“ obsahuje článek H, nadepsaný „Finanční opravy“, který stanoví:

„1. Jestliže po dokončení nezbytných ověření dojde Komise k závěru, že

- a) provádění projektu neopravňuje k celé pomoci poskytnuté na projekt ani její části, včetně toho, že nebyla splněna některá z podmínek rozhodnutí o poskytnutí pomoci, a zejména v případě významné změny ovlivňující povahu a podmínky provádění projektu, pro niž nebyla Komise požádána o souhlas, nebo
- b) v souvislosti s pomocí z fondu vznikla nesrovnalost a dotyčný členský stát neučinil potřebná opatření k její nápravě,

pozastaví Komise pomoc na projektu, o němž se jedná, a s uvedením důvodů vyzve členský stát, aby se v určité lhůtě vyjádřil.

Jestliže členský stát vznesne námitky proti připomínkám Komise, pozve jej Komise ke konzultaci [slyšení], při které obě strany vyvinou úsilí k dosažení dohody o připomínkách a závěrech, které z nich plynou.

2. Pokud není po uplynutí lhůty stanovené Komisí dosaženo dohody, rozhodne Komise do tří měsíců, s ohledem na všechny připomínky členského státu, že

[...]

- b) provede požadované finanční opravy a zruší celou pomoc poskytnutou na dotýčný projekt nebo její část.

Při těchto rozhodnutích je nezbytné dodržovat zásadu proporcionality. Komise bere při rozhodování o výši nápravy v úvahu druh nesrovnalosti nebo změny a rozsah potenciálních finančních důsledků zjištěných nedostatků v systémech řízení nebo kontroly. Veškerá snížení nebo zrušení pomoci vedou k navrácení vyplacených částek.

[...]

4. Komise stanoví podrobná pravidla k provedení odstavců 1 až 3 a uvědomí o nich členské státy a Evropský parlament.“

- 6 Článek 18 nařízení Komise (ES) č. 1386/2002 ze dne 29. července 2002, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1164/94, pokud jde o řídicí a kontrolní systémy pro pomoc poskytovanou z Fondu soudržnosti a o postup provádění finančních oprav (Úř. věst. L 201, s. 5; Zvl. vyd. 14/01, s. 162) zní:

„1. Lhůta, v níž může dotýčný členský stát odpovědět na žádost podle čl. H odst. 1 prvního pododstavce přílohy II nařízení (ES) č. 1164/94 a poskytnout své vyjádření, činí dva měsíce, s výjimkou řádně odůvodněných případů, kdy může Komise stanovit delší lhůtu.

2. Jestliže Komise navrhuje finanční opravu na základě extrapolace nebo paušální sazby, musí členský stát dostat příležitost dokázat na základě přezkoumání dotýčné dokumentace, že byl skutečný rozsah nesrovnalosti menší, než vyhodnotila Komise. Po dohodě s Komisí může členský stát omezit rozsah tohoto přezkoumání na vhodnou část nebo vzorek dotýčné dokumentace.

S výjimkou řádně odůvodněných případů nesmí doba vymezená pro takové přezkoumání překročit další dva měsíce od uplynutí lhůty dvou měsíců uvedené v odstavci 1. Výsledky přezkoumání se posuzují způsobem popsaným v čl. H odst. 1 druhém pododstavci přílohy II nařízení (ES) č. 1164/94. Komise musí brát v úvahu veškerý důkazní materiál předložený členským státem ve stanovené lhůtě.

3. Jestliže členský stát vznesl námitky proti připomínkám Komise a koná se slyšení ve smyslu čl. H odst. 1 druhého pododstavce přílohy II nařízení (ES) č. 1164/94, běží ode dne slyšení lhůta tří měsíců, ve které může Komise přijmout rozhodnutí podle čl. H odst. 2 přílohy II uvedeného nařízení.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 7 Skutečnosti předcházející sporu byly uvedeny v bodech 13 až 23 napadeného rozsudku a lze je shrnout následovně.
- 8 Komise rozhodnutím C(2000) 2113 ze dne 13. září 2000, ve znění pozdějších změn, schválila poskytnutí finanční pomoci z Fondu soudržnosti na některé fáze projektu, které se týkaly vysokorychlostní železniční tratě Madrid – Barcelona (Španělsko).

- 9 Pro každou z těchto fází projektu Komise dopisem ze dne 23. října 2009, dopisem ze dne 30. března, jakož i třemi dopisy ze dne 21. dubna 2010 Španělskému království zaslala návrh na ukončení. Každý z těchto návrhů obsahoval finanční opravy z důvodu nesrovnalostí při použití právní úpravy veřejných zakázek.
- 10 Vzhledem k tomu, že španělské orgány vyjádřily svůj nesouhlas s návrhy na ukončení ve čtyřech dopisech ze dne 13. května 2010, konalo se dne 23. června 2010 slyšení. V průběhu tohoto slyšení bylo Komisi předáno „memorandum správních orgánů k návrhu na finanční opravu“, jakož i „seznam dokumentů, který byl zaslán v odpověď na návrh Evropské komise na finanční opravu týkající se návrhu na ukončení projektů náležejících do Fondu soudržnosti“.
- 11 Španělské království zaslalo Komisi dodatečné informace dopisem ze dne 23. července 2010.
- 12 Komise přijala sporné rozhodnutí dne 18. února 2011.
- 13 Komise v tomto rozhodnutí, jež bylo Španělskému království oznámeno dne 21. února 2011, konstatovala řadu nesrovnalostí při uplatňování unijní právní úpravy týkající se veřejných zakázek majících vliv na dotčené fáze projektu, a v důsledku toho snížila o 31 328 947,63 eur celkovou výši pomoci poskytnuté na uvedené fáze.

Žaloba k Tribunálu a napadený rozsudek

- 14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. dubna 2011 podalo Španělské království žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí a podpůrně na zrušení tohoto rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká oprav uplatněných Komisí.
- 15 Španělské království na podporu své žaloby uplatnilo dva žalobní důvody; první vychází ze skutečnosti, že Komise nedodržela lhůtu stanovenou v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94, a druhý vychází z toho, že Komise nesprávně použila čl. 20 odst. 2 směrnice Rady 93/38/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a telekomunikací (Úř. věst. L 199, s. 84; Zvl. vyd. 06/04, s. 177), jakož i podpůrně žalobní důvod vycházející z nesprávného právního posouzení při použití čl. 20 odst. 2 písm. f) této směrnice.
- 16 Napadeným rozsudkem Tribunál uvedenou žalobu zamítl jako neopodstatněnou.
- 17 Pokud jde o první žalobní důvod, kterým Španělské království v podstatě tvrdilo, že dodržení lhůty stanovené jak v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94, tak v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 znamená, že rozhodnutí o finanční opravě mělo být přijato ve lhůtě tří měsíců od data slyšení, nebo alespoň od data, kdy Komise obdržela dodatečné informace od španělské vlády, takže sporné rozhodnutí bylo vydáno opožděně, a tudíž je protiprávní, Tribunál v bodě 32 napadeného rozsudku rozhodl, že z jeho rozsudku Řecko v. Komise (T-404/05, EU:T:2008:510, bod 44), který byl potvrzen usnesením Soudního dvora ve věci Řecko v. Komise (C-43/09 P, EU:C:2010:36), vyplývá, že čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení nestanoví žádnou lhůtu, ve které Komise musí přijmout rozhodnutí. Takový výklad ostatně výslovně vyplývá ze znění tohoto ustanovení. Lhůta tří měsíců, na kterou odkazoval, se týká uzavření dohody mezi Komisí a dotčným členským státem.
- 18 Tribunál dále v bodě 33 napadeného rozsudku uvedl, že i když je pravda, že francouzské znění uvedeného ustanovení stanoví, že „[p]okud není po uplynutí lhůty stanovené Komisí dosaženo dohody, rozhodne Komise do tří měsíců, s ohledem na všechny připomínky členského státu“, všechna ostatní jazyková znění s výjimkou francouzského jsou formulována odlišně, jelikož se formulace „ve lhůtě tří měsíců“ vztahuje na neexistenci dohody mezi stranami. Jak přitom vyplývá zejména

z rozsudku Bacardi (C-253/99, EU:C:2001:490, bod 41 a citovaná judikatura), nutnost jednotného výkladu unijních nařízení vylučuje, aby byl text ustanovení posuzován izolovaně, ale vyžaduje, aby byl v případě pochybností vykládán a uplatňován ve světle svého znění v ostatních úředních jazycích.

- 19 Za těchto podmínek lhůta tří měsíců stanovená v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 dotyčného členskému státu umožňuje, aby Komisi po slyšení předložil dodatečné informace, a Komisi ukládá, aby takové informace vzala v úvahu, přičemž „Komise přijme rozhodnutí pouze v případě, že mezi Komisí a dotyčným členským státem nebude dosaženo dohody ve lhůtě tří měsíců a s přihlédnutím k případným připomínkám členského státu“ (bod 34 napadeného rozsudku).
- 20 Pokud jde o tezi Španělského království uvedenou při jednání v odpověď na otázku Tribunálu, která je uvedena v bodě 35 napadeného rozsudku, podle níž existují dvě souběžné lhůty plynoucí od data slyšení, a sice lhůta stanovená v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94, která se týká dosažení dohody s dotyčným členským státem, a lhůta stanovená v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, která se týká přijetí rozhodnutí Komise pro účely provedení požadovaných finančních oprav, byl Tribunál toho názoru, že tuto tezi nelze přijmout.
- 21 Tribunál totiž v bodě 36 uvedeného rozsudku rozhodl, že „čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 se omezuje na stanovení data, od kterého začíná běžet lhůta pro přijetí rozhodnutí podle čl. H odst. 2 přílohy II [pozměněného] nařízení č. 1164/94“, ale – jak vyplývá z bodu 32 téhož rozsudku – uvedené ustanovení nestanoví „žádnou lhůtu, ve které by Komise musela své rozhodnutí přijmout“.
- 22 Tribunál tak měl v bodě 37 napadeného rozsudku za to, že jelikož takové prováděcí nařízení, jako je nařízení č. 1386/2002, musí být pokud možno vykládáno v souladu s ustanoveními základního nařízení, výklad čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, který by znamenal, že Komise má pro přijetí sporného rozhodnutí pouze tři měsíce, nemůže obstát.
- 23 Tribunál kromě toho v bodě 38 tohoto rozsudku dodal, že výklad obou těchto ustanovení navrhovaný „Španělským královstvím by lhůtu stanovenou v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 zbavil jejího užitečného účinku, jelikož by vedl k tomu, že by Komise byla, za předpokladu, že existují dvě odlišné, avšak souběžné lhůty, povinna přijmout rozhodnutí na základě tohoto ustanovení ve lhůtě tří měsíců, v jejímž průběhu by se měla pokusit o dosažení dohody s dotyčným členským státem“.
- 24 Tribunál z toho v bodech 39 až 41 napadeného rozsudku učinil závěr, že „vzhledem k tomu, že čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 se omezuje na stanovení data, od kterého počíná běžet [lhůta pro přijetí rozhodnutí] na základě čl. H odst. 2 přílohy II [pozměněného] nařízení č. 1164/94“, není skutečnost, že španělské, dánské, německé a nizozemské znění čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 stanoví lhůtu tří měsíců, v jejímž průběhu Komise „musí přijmout“ nebo „prijme“ rozhodnutí, zatímco jeho slovinské znění odkazuje obecně na „rozhodnutí podle čl. H odst. 2 přílohy II tohoto nařízení“, a že jiná znění tohoto ustanovení se týkají lhůty tří měsíců, ve které Komise „může“ přijmout rozhodnutí na základě čl. H odst. 2 přílohy II uvedeného nařízení“, v projednávané věci relevantní, takže první žalobní důvod musí být zamítnut.
- 25 Tribunál rovněž v bodech 44 až 72 napadeného rozsudku zamítl druhý žalobní důvod uplatňovaný Španělským královstvím a v bodech 76 až 108 napadeného rozsudku zamítl třetí žalobní důvod.

Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem

- 26 Ve svém kasačním opravném prostředku Španělské království navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek;

- rozhodl s konečnou platností o sporu tak, že sporné rozhodnutí zruší, a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítl a
- uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

28 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Španělské království uplatňuje dva důvody kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Tribunál, pokud jde zaprvé o nedodržení lhůty stanovené v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 pro účely přijetí sporného rozhodnutí a zadruhé o pojem „zadání zakázky“ ve smyslu směrnice 93/38.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 29 Španělské království tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 nestanoví Komisi lhůtu pro přijetí sporného rozhodnutí.
- 30 Podle tohoto členského státu musí být uvedené ustanovení naopak chápáno tak, že stanoví lhůtu, která Komisi ukládá, aby při nedosažení dohody s dotyčným členským státem v průběhu slyšení stanoveného v čl. H odst. 1 téže přílohy přijala ve lhůtě tří měsíců rozhodnutí o snížení zálohy nebo provedla finanční opravy.
- 31 Podle Španělského království totiž může jím zastávaný výklad dát relevantním ustanovením smysl a užitečný účinek.
- 32 Článek H přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 tak ve svém odstavci 2 zavádí lhůtu tří měsíců, která začíná běžet „po uplynutí lhůty stanovené Komisi“, přičemž posledně uvedenou lhůtou může být pouze lhůta uvedená v odst. 1 prvním pododstavci poslední části věty téhož článku, který stanoví, že „Komise [...] vyzve členský stát, aby se v určité lhůtě vyjádřil“. Tato lhůta uplyne před slyšením uvedeným v odstavci 1 tohoto článku H a jejím cílem je umožnit Komisi a členskému státu, aby dosáhly dohody. Naopak čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 se vztahuje k jiné lhůtě tří měsíců tím, že výslovně odkazuje na čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 a tato lhůta začíná běžet ode dne slyšení stanoveného pozměněným nařízením č. 1164/94. Posledně uvedená ustanovení ve vzájemném spojení mají za cíl stanovit lhůtu, na jejímž konci je Komise – v případě, že mezi stranami nebyla dosažena žádná dohoda – povinna přijmout rozhodnutí o finanční opravě. Pokud by měl být uvedený čl. 18 odst. 3 vykládán tak, že pouze stanoví počátek běhu tříměsíční lhůty pro dosažení dohody mezi stranami, byl by zbaven užitečného účinku, jelikož článek H přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 jasně stanoví, ve kterém okamžiku uvedená lhůta uplyne.

- 33 Pokud tedy Komise ve lhůtě tří měsíců ode dne slyšení nepřijme rozhodnutí o finanční opravě, bude podle Španělského království povinna provést platbu a všechny opravy, jako jsou opravy v projednávané věci, budou protiprávní, jelikož Komise již nebude mít nezbytný právní základ pro uplatnění takového opatření. Nelze totiž mít za to, že Komise může podle svého uvážení určit, kdy přijme rozhodnutí mající velký význam pro finanční plánování dotyčných vnitrostátních orgánů.
- 34 Takový výklad by nadto mohl členským státům umožnit, aby se v souladu se zásadou právní jistoty dozvěděly, a to v dostatečně krátké a předem určitelné lhůtě, zda vzniklé náklady budou financovány z Fondu soudržnosti. Uvedený výklad je ostatně potvrzen skutečností, že sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě a Účetnímu dvoru – Roční účetní závěrka Evropské unie za rok 2010 C 332/01 (2011) (Úř. věst. C 332, s. 1) na straně 63 ohledně politiky soudržnosti uvádí, že „Komise [má] tři měsíce od data formálního slyšení s členským státem (šest měsíců u programů v období 2007–2013) na to, aby přijala formální rozhodnutí o finanční opravě a vydala příkaz k vrácení prostředků za účelem vymožení vyplacené částky od členského státu.“
- 35 Tribunál se navíc tím, že své úvahy v bodě 32 napadeného rozsudku podpořil odkazem na svůj rozsudek Řecko v. Komise (EU:T:2008:510), jakož i o usnesení Soudního dvora ve věci Řecko v. Komise (EU:C:2010:36), dopustil nesprávného výkladu těchto rozhodnutí, jelikož – jak již Soudní dvůr výslovně uvedl v uvedeném usnesení – čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 není na projekt dotčený ve věci, ve které byla vydána tato dvě rozhodnutí, použitelný, a dále že Soudní dvůr nerozhodoval o meritu právní otázky, kterou nyní vznáší Španělské království.
- 36 Komise zaprvé odpovídá, že Španělské království ve svém kasačním opravném prostředku nevysvětluje, v čem se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když se v napadeném rozsudku odvolával na svůj rozsudek ve věci Řecko v. Komise (EU:T:2008:510), jakož i na usnesení Soudního dvora ve věci Řecko v. Komise (EU:C:2010:36). Tuto část důvodu kasačního opravného prostředku lze považovat pouze za abstraktní vyjádření, které neobsahuje popis soudržných právních argumentů konkrétně kritizujících posouzení, které v tomto ohledu Tribunál provedl, a tato část je v důsledku toho nepřípustná.
- 37 Uvedená část důvodu kasačního opravného prostředku je podle Komise v každém případě neopodstatněná, jelikož se Tribunál nedopustil žádného nesprávného právního posouzení tím, že své odůvodnění založil na výkladu pozměněného nařízení č. 1164/94, který v tomto rozsudku uvedl a který byl potvrzen, sice implicitně, ale nevyhnutelně, Soudním dvorem v usnesení ve věci Řecko v. Komise (EU:C:2010:36); podle tohoto výkladu čl. II odst. 2 přílohy II uvedeného nařízení Komisi nestanoví žádnou lhůtu pro přijetí jejího rozhodnutí o finanční opravě.
- 38 Zadruhé zastává Komise názor, že Španělské království před Soudním dvorem v podstatě pouze zopakovalo tvrzení, které již obhajovalo v prvním stupni.
- 39 Konkrétně je kasační opravný prostředek nepřípustný, protože Španělské království v rozsahu, v němž tvrdí, že lhůta tří měsíců je lhůtou, po jejímž uplynutí již Komise nemůže uplatnit finanční opravy, nevysvětluje, jak toto tvrzení souvisí s napadeným rozsudkem, nebo jakého porušení se měl Tribunál v tomto ohledu dopustit, takže uvedené tvrzení je pouhým návrhem na přezkum žaloby podané v prvním stupni řízení.
- 40 Kromě toho je tato část důvodu kasačního opravného prostředku v každém případě neopodstatněná. Zaprvé i za předpokladu, že pozměněné nařízení č. 1164/94 stanoví lhůtu tří měsíců, nemůže její překročení Komisi nijak bránit v jednání. Vzhledem k tomu, že cílem uvedeného nařízení je zajistit, aby vnitrostátní výdaje byly členskými státy vynakládány v souladu s pravidly unijního práva, může být podobná lhůta považována pouze za indikativní lhůtu, s výhradou porušení zájmů členského státu, což však Španělské království v projednávané věci neprokázalo. Dále s ohledem na skutečnost, že Španělské království v projednávané věci Komisi po slyšení konaném dne 23. června 2010 předalo doplňující informace s datem 23. července 2010, musí být lhůta šesti měsíců a šestnácti dnů mezi poslední

uvedeným datem a datem přijetí sporného rozhodnutí považována za zcela přiměřenou. A konečně je výklad zastávaný Španělským královstvím nejen neopodstatněný, ale rovněž nelogický a rozporný. Tribunál totiž právem rozhodl, že se lhůta tří měsíců stanovená v čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení týká pouze uzavření případné dohody mezi Komisí a dotyčným členským státem a že čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 nemůže být vykládán v tom smyslu, že Komisi stanoví lhůtu tří měsíců pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti

- 41 Pokud jde o přípustnost prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba odmítnout námitku nepřípustnosti uplatněnou Komisí.
- 42 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s článkem 256 SFEU a čl. 58 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky a musí se zakládat na důvodech vycházejících z nepříslušnosti Tribunálu, z nedostatků řízení před Tribunálem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, či z porušení unijního práva Tribunálem (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P; EU:C:1994:211, bod 47).
- 43 Mimoto z článku 256 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, jakož i z čl. 168 písm. d) a čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhopatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen (viz zejména rozsudky Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 34; Interporc v. Komise, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 15, jakož i Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 49).
- 44 Kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem, včetně těch, které se zakládaly na skutečnostech tímto soudem výslovně odmítnutých, tak nesplňuje požadavky na odůvodnění vyplývající z těchto ustanovení (viz zejména rozsudek Interporc v. Komise, EU:C:2003:125, bod 16). Takový kasační opravný prostředek je totiž ve skutečnosti návrhem domáhajícím se pouhého nového přezkumu žaloby předložené Tribunálu, což nespadá do pravomoci Soudního dvora (viz zejména rozsudek Reynolds Tobacco a další v. Komise, EU:C:2006:541, bod 50).
- 45 Jestliže však navrhopatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou být právní otázky přezkoumané v prvním stupni znovu projednány v rámci kasačního opravného prostředku (rozsudek Salzgitter v. Komise, C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 43). Jestliže by navrhopatel nemohl tímto způsobem založit svůj kasační opravný prostředek na důvodech a argumentech již použitých před Tribunálem, bylo by totiž řízení o kasačním opravném prostředku zčásti zbaveno svého smyslu (rozsudek Interporc v. Komise, EU:C:2003:125, bod 17).
- 46 První důvod kasačního opravného prostředku přitom tyto požadavky splňuje.
- 47 Španělské království totiž v projednávané věci v podstatě tvrdí, že Tribunál tím, že rozhodl, že čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 nestanoví Komisi pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě žádnou lhůtu, porušil unijní právo.

- 48 Za těchto podmínek Španělské království zpochybňuje odpověď, již Tribunál v napadeném rozsudku výslovně poskytl na právní otázku, která může být předmětem přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, a neomezuje se přitom na opakování argumentů, které již byly uvedeny před Tribunálem, ani se nedomáhá nového meritorního přezkumu svého původního návrhu.
- 49 Navrhovatel totiž může vznést kasační opravný prostředek tak, že před Soudním dvorem uvede důvody vyplývající ze samotného napadeného rozsudku a směřující ke zpochybnění jeho právní opodstatněnosti (rozsudek Stadtwerke Schwäbisch Hall a další v. Komise, C-176/06 P, EU:C:2007:730, bod 17).
- 50 Nadto – a na rozdíl od tvrzení Komise – Španělské království jasně uvedlo právní argumenty, o které se v tomto ohledu opírá.
- 51 Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku Španělského království je přípustný.
- K věci samé
- 52 Pokud jde o meritorní přezkum prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat – jak uvedl Tribunál v bodě 33 napadeného rozsudku – že se význam čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 liší podle jazykových znění tohoto ustanovení.
- 53 Z francouzského znění tohoto ustanovení, podle kterého Komise při neexistenci dohody mezi stranami rozhodne „ve lhůtě tří měsíců“, totiž vyplývá, že se v něm uvedená lhůta tří měsíců vztahuje k přijetí rozhodnutí o finančních opravách.
- 54 Naproti tomu v jiných jazykových verzích téhož ustanovení se tato lhůta tří měsíců vztahuje k neexistenci dohody mezi stranami.
- 55 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že pro účely zajištění jednotného výkladu a použití téhož textu, jehož znění v jednom jazyce Evropské unie se liší od znění v jiných jazycích, musí být dotčené ustanovení vykládáno v závislosti na kontextu a účelu právní úpravy, jejíž část tvoří (viz zejména rozsudek DR a TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, bod 45, jakož i citovaná judikatura).
- 56 Pokud jde o kontext, do kterého čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 náleží, je třeba v tomto ohledu uvést, že Fond soudržnosti byl podle čl. 130d druhého pododstavce ES zřízen nařízením č. 1164/94 v jeho původním znění.
- 57 Článek H odst. 2 přílohy II tohoto nařízení v původním znění pouze stanoví, že v případě, kdy existuje nesrovnalost, nebo pokud jedna z podmínek stanovených v rozhodnutí o poskytnutí pomoci není splněna, Komise může snížit, pozastavit nebo zrušit pomoc pro dotyčné opatření, avšak výkon této pravomoci není omezen lhůtou.
- 58 Jak bylo uvedeno v bodě 3 tohoto rozsudku, původní znění uvedeného nařízení bylo změněno zejména nařízením č. 1265/1999, které nahradilo znění tohoto čl. H odst. 2 prvního pododstavce zněním, které je citováno v bodě 5 tohoto rozsudku, jehož odst. 2 první pododstavec je předmětem tohoto sporu. K této změně došlo na základě čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1164/94 v jeho původním znění, podle kterého Rada Evropské unie na návrh Komise postupem stanoveným v článku 130d ES znovu přezkoumá uvedené nařízení do konce roku 1999.
- 59 Z odůvodnění nařízení č. 1265/1999, a zejména jeho bodů 1, 2, 4 a 5 vyplývá, že uvedená příloha II byla změněna za účelem zvýšení účinnosti Fondu soudržnosti, zjednodušení systému finančního řízení prostřednictvím zavedení lepších kontrol skutečného vynaložení výdajů a zlepšení spolupráce mezi Komisí a dotyčným členským státem při kontrole projektů.

- 60 Takto změněné nařízení č. 1164/94 bylo použitelné v letech 2000 až 2006. Nařízení č. 1264/1999 a č. 1265/1999, která změnila původní znění nařízení č. 1164/94, vstoupila v platnost dne 1. ledna 2000 a podle čl. 1 bodu 11 nařízení č. 1264/1999 mělo být nařízení č. 1164/94, pozměněné v roce 1999, přezkoumáno nejpozději 31. prosince 2006.
- 61 Nařízení č. 1368/2002 bylo Komisí přijato za účelem stanovení prováděcích pravidel k pozměněnému nařízení č. 1164/94. Nařízení č. 1386/2002 podle svého článku 23 vstoupilo v platnost dne 7. srpna 2002 a podle svého článku 1 se použije na projekty, které byly poprvé schváleny po 1. lednu 2000.
- 62 Z článku 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, který výslovně odkazuje na čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94, vyplývá, že Komise na základě tohoto čl. H odst. 2 disponuje lhůtou tří měsíců, ve které může přijmout rozhodnutí o finanční opravě, a tato lhůta běží ode dne slyšení.
- 63 Všechna jazyková znění čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 se v tomto ohledu shodují.
- 64 V průběhu stejného období, jako je období uvedené v bodě 60 tohoto rozsudku, nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31), které se v souladu se svým článkem 2 použije na Evropský fond pro regionální rozvoj, Evropský sociální fond, orientační sekci Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu a na Finanční nástroj pro orientaci rybolovu, v čl. 39 odst. 3 stanovilo, že „[p]okud není po uplynutí lhůty stanovené Komisí dosaženo dohody a členský stát neprovede žádné opravy, může Komise, s ohledem na všechny připomínky členského státu, do tří měsíců rozhodnout“, že sníží zálohu nebo provede požadované finanční opravy a zruší celý příspěvek z fondů na dotyčnou pomoc.
- 65 Pokud jde o znění uvedeného ustanovení v různých jazykových zněních, rozdíly srovnatelné s rozdíly popsány v bodech 53 a 54 tohoto rozsudku neexistují.
- 66 Formulací, která je srovnatelná s formulací uvedenou v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002, čl. 5 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 448/2001 ze dne 2. března 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady č. 1260/1999, pokud jde o postup při provádění finančních oprav u pomoci poskytované ze strukturálních fondů (Úř. věst. L 64, s. 13; Zvl. vyd. 14/01, s. 155), stanoví, že jestliže členský stát vznese námitky proti připomínkám Komise a koná se slyšení ve smyslu čl. 39 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 1260/1999, „běží ode dne slyšení lhůta tří měsíců, ve které může Komise přijmout rozhodnutí podle čl. 39 odst. 3 uvedeného nařízení“.
- 67 Pokud jde o právní otázku, která je předmětem projednávaného sporu, ani formulace tohoto ustanovení nevykazuje v různých jazykových zněních tohoto nařízení žádné rozdíly.
- 68 Nařízení č. 1260/1999 bylo zrušeno nařízením Rady (ES) č. 1083/2006 ze dne 11. července 2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti (Úř. věst. L 210, s. 25), které se podle svého čl. 1 odst. 1 použije na uvedené fondy, aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení stanovená v nařízeních upravujících každý z těchto fondů.
- 69 Finanční opravy, které mohou být Komisí stanoveny, jsou napříště upraveny normami, které jsou pro tyto tři fondy společné, jež jsou uvedeny v člancích 99 až 102 tohoto nařízení.
- 70 Článek 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006, nadepsaný „Řízení“, stanoví, že „[n]ení-li dohody dosaženo, přijme Komise rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení, přičemž vezme v úvahu veškeré informace a připomínky předložené v průběhu řízení[.] [p]okud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala pozvánku“.

- 71 V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud jde o otázku, která proti sobě staví strany tohoto sporu, uvedený čl. 100 odst. 5 je formulován v různých jazykových zněních nařízení č. 1083/2006 totožně a že nařízení Rady (ES) č. 1084/2006 ze dne 11. července 2006 o Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1164/94 (Úř. věst. L 210, s. 79) neobsahuje žádné ustanovení týkající se řízení v oblasti finančních oprav, stejně jako nařízení Komise (ES) č. 1828/2006 ze dne 8. prosince 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1080/2006 o Evropském fondu pro regionální rozvoj (Úř. věst. L 371, s. 1).
- 72 Stejně tomu je v případě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (Úř. věst. L 347, s. 320). Jeho čl. 145 odst. 6 totiž stanoví, že „[v] zájmu uplatnění finančních oprav přijme Komise prostřednictvím prováděcích aktů rozhodnutí do šesti měsíců ode dne slyšení nebo ode dne obdržení dalších informací, pokud členský stát souhlasil s tím, že tyto dodatečné informace po slyšení předloží[;] Komise vezme v úvahu veškeré informace a připomínky předložené v průběhu řízení[;] [p]okud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala pozvánku ke slyšení“.
- 73 Toto ustanovení má v různých jazykových zněních nařízení č. 1303/2013 srovnatelný obsah.
- 74 Mimoto nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1300/2013 ze dne 17. prosince 2013 o Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1084/2006 (Úř. věst. L 347, s. 281) neupravuje řízení použitelné v případě finančních oprav. Stejně tomu je v případě návrhu nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU), kterým se doplňuje nařízení č. 1303/2013, který byl Evropskému parlamentu předán dne 3. března 2014.
- 75 Z výše uvedených úvah vyplývá, že pouze právní úprava použitelná na počáteční období od roku 1994 do roku 1999 Komisi nestanoví lhůtu pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě.
- 76 Naproti tomu je třeba konstatovat, že od roku 2000 jak nařízení č. 1260/1999, tak nařízení č. 1083/2006, které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2007, a nařízení č. 1303/2013, které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2014, jakož i různá prováděcí nařízení k těmto nařízením přijatá Komisí, takovou lhůtu stanoví.
- 77 Vzhledem k tomu, že čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94, ve znění platném od 1. ledna 2000, vykazuje rozdíly v závislosti na jazykových zněních tohoto nařízení, je třeba určit přesný význam odkazem na kontext tohoto ustanovení, tedy, v projednávané věci, na srovnatelná nařízení v oblasti správy unijních fondů.
- 78 Přitom se ukazuje, že všechna nařízení použitelná v této oblasti od roku 2000 podporují názor zastávaný Španělským královstvím, podle kterého Komise musí přijmout rozhodnutí o finanční opravě v určité lhůtě, jejíž počítání se sice může lišit podle platné právní úpravy, ale jejíž existence je jednoznačně stanovena unijním normotvůrcem.
- 79 Skutečnost, že se nařízení č. 1260/1999 nepoužije na Fond soudržnosti jako takový, v tomto ohledu takovému výkladu nebrání, jelikož znění čl. 39 odst. 3 uvedeného nařízení a znění čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení jsou téměř totožná a patrně není důvodné, aby se ve druhém nařízení lhůta vztahovala k neexistenci dohody mezi stranami, zatímco v prvním nařízení tato lhůta odkazuje na přijetí rozhodnutí Komisí.
- 80 Takový výklad je odůvodněn tím spíše, že všechna pozdější nařízení, a to jak nařízení Rady, tak Komise, potvrzují, že Komise je povinna dodržet určitou lhůtu, pokud přijímá rozhodnutí o finanční opravě.

- 81 Pokud jde konkrétně o nařízení č. 1386/2002, které má za cíl stanovení prováděcích pravidel k pozměněnému nařízení č. 1164/94, jehož součástí je ustanovení, které je předmětem tohoto sporu, je třeba dodat, že názor zastávaný Komisí a potvrzený Tribunálem v bodech 36 a 39 napadeného rozsudku, podle kterého se článek 18 nařízení č. 1386/2002 omezuje na stanovení lhůty, od které začíná běh lhůty pro přijetí rozhodnutí podle čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94, nemůže být přijat, jelikož by unijní normotvůrce nemohl stanovit počátek běhu lhůty pro přijetí rozhodnutí stanoveného v uvedeném článku H, pokud by tato lhůta neexistovala.
- 82 V důsledku toho je třeba konstatovat, že Komise je od roku 2000 povinna dodržet lhůtu stanovenou právním předpisem pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě.
- 83 Tento závěr, dovozený ze systematického výkladu relevantních nařízení Rady i Komise, je ostatně dále podpořen zněním pasáže uvedené na straně 63 sdělení (2011) C 332/01 samotné Komise, kterého se dovolává Španělské království na podporu svého kasačního opravného prostředku, jak vyplývá z bodu 34 tohoto rozsudku.
- 84 Uvedený závěr je rovněž v souladu s cílem uvedeným v čl. 161 prvním pododstavci ES (nyní článek 177 SFEU), podle kterého unijní normotvůrce stanoví „obecná pravidla [...] použitelná [na fondy]“, přičemž tento přístup nutně musí vést k harmonizaci pravidel použitelných v této oblasti. Takový přístup je nutný tím spíše, jde-li o procesní pravidla. V tomto ohledu je třeba uvést, že od roku 2007 byly zejména procesní normy skutečně sjednoceny v rámci nařízení Rady, kterým se stanoví obecná ustanovení pro všechny unijní fondy. Procesní normy, které jsou v nich stanoveny, přitom plně podporují výklad, podle kterého je přijetí rozhodnutí o finanční opravě omezeno lhůtou stanovenou normotvůrcem.
- 85 Tento výklad mimoto nemůže ovlivnit soudržnost a účinnost řízení o finanční opravě stanoveného unijním právem, jelikož lhůta stanovená normotvůrcem ponechává Komisi dostatečnou dobu na přijetí rozhodnutí a zároveň řádně zohledňuje její jednání s dotýčným členským státem.
- 86 Jak vyplývá z bodu 5 odůvodnění nařízení č. 1265/1999, je naproti tomu řízení zavedené unijním normotvůrcem v oblasti finančních oprav založeno na spolupráci mezi dotýčným členským státem a Komisí, která musí být založena na rovnováze mezi právy a povinnostmi obou stran. Za těchto podmínek by přitom bylo v rozporu s tímto požadavkem rovnováhy mezi právy a povinnostmi stran, aby členský stát byl v rámci tohoto řízení povinen dodržet určité lhůty, avšak v případě Komise by tomu tak nebylo.
- 87 Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že zásada loajální spolupráce nejen ukládá členským státům, aby přijaly všechna vhodná opatření k zajištění působnosti a účinnosti unijního práva, ale rovněž ukládá unijním orgánům vzájemnou povinnost loajální spolupráce s členskými státy (v tomto smyslu viz usnesení Zwartveld a další, C-2/88 IMM, EU:C:1990:315, bod 10).
- 88 Mimoto vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o rozhodnutí s významným rozpočtovým dopadem, je v zájmu dotýčného členského státu i Komise, aby byl konec řízení o finanční opravě předvídatelný, což předpokládá stanovení předem dané lhůty pro přijetí konečného rozhodnutí. Rovněž je třeba uvést, že překročení lhůty stanovené pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě není slučitelné s obecnou zásadou řádné správy.
- 89 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 32 a 36 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 nestanoví žádnou lhůtu, ve které má Komise přijmout své rozhodnutí o finanční opravě, jelikož lhůta tří měsíců, na kterou toto ustanovení odkazuje, se týká uzavření dohody mezi Komisí a dotýčným členským státem.

- 90 Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný, a napadený rozsudek musí být zrušen, aniž je namístě zkoumat druhý důvod kasačního opravného prostředku.

K žalobě v prvním stupni

- 91 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozsudek Tribunálu zruší. Soudní dvůr pak může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.
- 92 Soudní dvůr má v projednávané věci k dispozici informace nezbytné ke konečnému rozhodnutí o žalobě znějící na neplatnost sporného rozhodnutí, kterou Španělské království podalo k Tribunálu.
- 93 Z bodů 56 až 89 tohoto rozsudku vyplývá, že přijetí rozhodnutí o finanční opravě Komisí od roku 2000 podléhá dodržení určité lhůty.
- 94 Délka této lhůty se liší podle použitelné právní úpravy.
- 95 Na základě čl. H odst. 2 přílohy II pozměněného nařízení č. 1164/94 ve spojení s čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1386/2002 činí délka lhůty, ve které Komise musí přijmout rozhodnutí o finanční opravě, tři měsíce od data slyšení.
- 96 V souladu s čl. 100 odst. 5 nařízení 5 nařízení č. 1083/2006 přijme Komise rozhodnutí o finanční opravě do šesti měsíců ode dne slyšení; pokud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala pozvánku ke slyšení.
- 97 Podle čl. 145 odst. 6 nařízení č. 1303/2013 přijme Komise rozhodnutí do šesti měsíců ode dne slyšení nebo ode dne obdržení dalších informací, pokud členský stát souhlasil s tím, že tyto informace po slyšení předloží. Pokud se slyšení neuskuteční, začíná šestiměsíční lhůta běžet dva měsíce po dni, kdy Komise odeslala pozvánku ke slyšení.
- 98 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když nařízení č. 1265/1999, kterým bylo změněno nařízení č. 1164/94, vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2000, z čl. 108 druhého pododstavce nařízení č. 1083/2006 nicméně vyplývá, že jeho článek 100 je použitelný od 1. ledna 2007, a to i na programy předcházející období let 2007–2013. To je ostatně v souladu se zásadou, podle které se procesní normy použijí bezprostředně po svém vstupu v platnost.
- 99 Pokud jde o článek 145 nařízení č. 1303/2013, použije se podle čl. 154 druhého pododstavce uvedeného nařízení s účinností od 1. ledna 2014.
- 100 V projednávané věci se však slyšení konalo dne 23. června 2010, kdežto Komise přijala sporné rozhodnutí teprve dne 18. února 2011.
- 101 Za těchto podmínek je zřejmé, že Komise v projednávané věci nedodržela lhůtu šesti měsíců stanovenou v čl. 100 odst. 5 nařízení č. 1083/2006.
- 102 Na rozdíl od toho, co tvrdila Komise, je skutečnost, že relevantní právní úprava výslovně nestanoví, že v případě nedodržení lhůty stanovené pro přijetí rozhodnutí o finanční opravě již Komise takové rozhodnutí nemůže přijmout, irelevantní, jelikož stanovení lhůty, ve které musí být přijato rozhodnutí takové povahy, je samo o sobě dostatečné.
- 103 Nedodržení procesních pravidel týkajících se přijímání aktu zasahujícího do právního postavení je nadto porušením podstatných formálních náležitostí (v tomto smyslu viz rozsudek Spojené království v. Rada, 68/86, EU:C:1988:85, body 48 a 49) a unijnímu soudu přísluší, aby je uplatnil i bez návrhu

(v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 51, jakož i Komise v. Solvay, C-287/95 P a C-288/95 P, EU:C:2000:189, bod 55). Skutečnost, že Komise nepřijala sporné rozhodnutí ve lhůtě stanovené unijním normotvůrcem, představuje porušení podstatných formálních náležitostí.

104 Sporné rozhodnutí tudíž nebylo platně přijato, a v důsledku toho musí být zrušeno.

K nákladům řízení

105 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

106 Podle čl. 138 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, který je na řízení o kasačním opravném prostředku použitelný na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Španělské království požadovalo náhradu nákladů řízení a mělo v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci úspěch a žalobě podané k Tribunálu bylo vyhověno, je důvodné uložit Komisi náhradu nákladů řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie Španělsko v. Komise (T-235/11, EU:T:2013:49) se zrušuje.**
- 2) **Rozhodnutí Komise C(2011) 1023 final ze dne 18. února 2011, kterým se snižuje podpora z Fondu soudržnosti na fázi projektu nazvané „Dodávka a montáž drážního tělesa na vysokorychlostní trati Madrid – Zaragoza – Barcelona – francouzská hranice. Úsek Madrid – Lérida“ (CCI 1999.ES.16.CPT.001), „Vysokorychlostní železniční trať Madrid – Barcelona. Úsek Lérida – Martorell (násep, 1. fáze)“ (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), „Vysokorychlostní trať Madrid – Zaragoza – Barcelona – francouzská hranice. Železniční připojení nového nádraží v Zaragoze“ (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), „Vysokorychlostní trať Madrid – Barcelona – francouzská hranice. Úsek Lérida – Martorell. Podúsek X-A (Olérdola–Avinyonet del Penedés)“ (CCI 2001.ES.16.C.PT.007) a „Nové připojení oblasti Levante prostřednictvím vysokorychlostní železnice. Podúsek La Gineta – Albacete (násep)“ (CCI 2004.ES.16.C.PT.014) se zrušuje.**
- 3) **Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Španělským královstvím a ponese vlastní náklady řízení v prvním stupni i v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku.**

Podpisy.